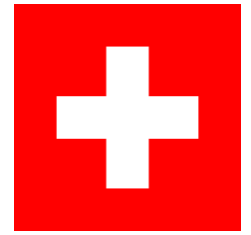

List zo Švajčiarska

Milí žiaci,

moji rodičia sú obaja Slováci, ale ja som sa narodil vo Švajčiarsku, tak som Švajčiar. Volám sa Patrik. Mám staršiu sestru Dominiku. Tá patrí v našej rodine za najmúdrejšiu a ja som ten, čo sa horšie učí. Dominika sa stále drví, lebo tu je to tak, že ak nemáš dobré známky na gymnázium sa nedostaneš. Učí sa lebo chce byť biochemička. To by mňa ani nenapadlo! Biochémia? Nanotechnológie? Ja chcem robiť niečo jednoduchšie.

Na gymnázium by som sa možno dostal, lebo nemám zlé známky ale mne sa nechce stále sedieť nad knihami. Keď som si mal vybrať, kde pôjdem po skončení základnej školy prvé, čo ma napadlo – do učenia! Hľadal som si inzeráty, ktoré firmy budú prijímať učňov a porovnával som.

Prvé ma zaujímalo, či by ma učenie bavilo a čo by som mohol v danej firme robiť, až sa vyučím. Druhé, či by som musel cestovať cez celé mesto viac ako hodinu, aby som sa na prax a na vyučovanie dostal. Pre obchod a služby nemám žiadne vlohy. Tak som hľadal v potravinárstve a v umeleckých remeslách. Vlastne, hľadal celá rodina až sme objavili čokoládovňu. Prijímanie učňa pozostávalo z rozhovoru počas prechádzky po prevádzke. Asi si všímali, ako sa správam, čo hovorím a o čo sa zaujímam. Vyzerám celkom dobre. Prijali nás do učenia troch. Vyučovanie prebiehalo v škole a prax v čokoládovni. Vedúci nás poučil, že môžeme zjesť čokolády koľko chceme, len ak niečo začneme, musíme to aj dojesť, nič nikde neodkladať a nevyhadzovať. O pár dní sme nemali chuť do ničoho zahryznúť. Problém sa však ukázal niekde inde. Na prax do čokoládovne sme museli prichádzať skoro ráno. O pol siedmej sme už museli byť prezlečení a nastúpení vo výrobní. Mne sa nedarilo prísť načas. Najskôr mi prepáčili, ale keď sa to opakovalo zavolať si ma majster a povedal, že takto to ďalej nepôjde a keď nedokážem ráno stávať na takúto prácu sa nehodím. Mám si vyhľadať niečo iné, čo ma nebude stresovať a iných rozčuľovať. Hľadali sme a našli ponuku mestského divadla, ktoré hľadalo chlapcov do učenia. Prišiel som na

pohovor a podobne ako v čokoládovni, pracovník osobného oddelenia so mnou prešiel celé divadlo, všetko mi poukazoval a rozprával sa so mnou. Bol som nadšený z tajomstiev v zákulisí, modernej techniky, osvetľovacích rámp a úplne ma dostala obrovská plachetnica, ktorú držali laná na vlnách vytváraných laserom.

Bol som rád, že ma majster z čokoládovne neprijal lebo tu sa mi ováral úplne iný svet a moja budúca práca sa bude odohrávať večer, takže nikdy nezaspím. Som učňom divadelných dielní a som ním veľmi rád!

Zdraví

Patrik